

Dođru İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Eylül 2024

Kaybolduđumda hayatın belirsizliğinde kılıfını buluyorum yaşamanın
Beni nereye koyacaksın bahşettiğın bu kaderin içinde.
Terk edildim.
Anlaşılmamaya,
Kabul görmemeye terk edildim tüm samimiyetimle

"İçimden gelen bir ses
Ben kara olacağım
İnsan olmak
Ve doğrunun ve yanlışın şaşırmanın etten ve kemikten yaratılmış insan haliyim.
Kendime doğru insan olduğumda bulacak anlamını yaşamak."(Alıntı)

Tersimden okuyorum tersimden kalktığım her günün külüne banıyorum içimde açmayı erteleyen gülün
ömrü ne kadar ki ve işte üstü örtülü bir fani mezarına yakın duran ve de; Mehter marşında toprağa
verilmeyi umuyorum Ummanlara denk gelen kabrim midir yoksa kalbim mi unutulmayı tehir
edemediğimse hangi iklim ve umduğumdan değil umarsızlığından insanların nasıl da besleniyorum
ikircikli dünyaların yağız delikanlısıdır cümlelerim oysaki ben henüz bir çocuk olabilmenin vakur ve
ulaşılmaz hevesinde ç/atlayan sabır taşıyım.

O minval ki...

Göğün terennümü.

Öylesine bir sona meyyal ki...

Yerkürenin soluk yüzü ve silik ruhu ve kurşun yağdıran lanetin çoktan unutulmuşken de iyi insanların
nuru.

Nar misali dağıldığım.

Ve eli kulağında hazanın...

Demedim deme kapıyı çaldı bile.

Ruhumu sattığım afra tafralar cemiyeti.

Na'sımsa çoktan hazır.

Ne inilti ne kasıntı; safi sessizlik sair gürültü şairin de küfesinde saklı yükü.

Ben mevsimlerden mevsimler beğenirken şükürler olsun ki yaz da nihayetinde teslim etti ruhunu.

Dökümlü etekleri vardı babamın gül düşmez çehresinde nidaları saklıydı hüznün hırkasının; hani, halamın
ördüğü aradan bir yıl geçmemişti ki babamın gömüldüğü.

Oysaki o hırkayı halam bana örmüştü demem o ki: bir hırkayı çok gördü bana kader bir de babamı.

Kestirmeden gittiğimiz bir yol ölüm: bu gün neşe yarın hüznün sonra düğün elbet kim ne derse desin
çözülmeyen bir kördüğüm.

Menşei ve de ömrün.
Saklanacağım neresi kaldı ki topraktan başka?
Seveceğim kim kaldı ki sevdiğim herkesi uğurladıktan sonra?
Sevmiyorum ama kendimi.
Sevemiyorum kendime ettiğim zulmü.
Kırık bir kalp, raydan çıkmış bir lokomotif.
Vagonlarsa arkadan gelen sözüm ona ve kim bilir içinde neler saklı?
Hüzün bohçam ve hüzün sarnıcım.
Derinlemesine bir acı teselli bulamadığım ne ise tecelli etti edecek ve de büyüyecek hüznüm.
Yazı yazmanın da zamanı mıdır şimdi hani ne de olsa az evvel uğurladık rahmetliyi.
Dualar dilimde dualar kalbimde kalemse devrik bir lider misali pişkin pişkin gülümsese de aldırış etmiyorum ve şimdiden kavuruyorum kendi helvamı.
Bıçkın rüzgâr.
Hayta mevsim.
Hoyrat kalemim.
Gözlerimde çökertme.
Ruhumda taziye.
Yüreğimde yonga.
Acımsa çok taze.
Açamadığım bir kara kutu az evvel denemiştım açmayı aslında hep deniyorum kendimi aşmayı.
Dingin bir ruha olan özlemim diri bedenim nasiplenmediği kadar dinginlikten ve sözcükler de sırça köşküm tasvip ettiğim etmedim ne varsa dünde saklı.
Yazın hayatım.
Yazın sevdam.
Yarıda kalan her şeyim.
Hiçliğimle muhatap.
Huzurun da tekzibi.
Var olmanın hicreti.
Yaşamın meali bir de yaşayamamanın fermanı şiirlerle damgaladığım ruhum varsın yıkılsın kale' m varsın enkaza dönsün tahtım bahtıma hep razı gelmedim mi?
Bir şerh düşülecekse eğer ki hayata demem o ki:
Az evvel düştü içime Eylülün ateşi az evvel hohladım aldığım nefesi tutmak adına içimde ve tutmak adına kendime verdiğim sözü hani olur da bir gün bir ara rastlarım kendime...